

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 100
(enero de 2019)

Las tareas de construcción
de la IV Internacional
tras el Consejo General
del 4-6 de diciembre de 2018

Judici als republicans catalans: primeres lliçons polítiques

Les primeres sessions del judici als republicans catalans en el Tribunal Suprem han de permetre'ns fer una primera anàlisi política del que està passant.

Aquest judici no és una altra cosa que la continuació de la línia dictada pel Rei, en nom de tot l'aparell d'Estat, en el seu discurs del 3 d'octubre de 2017, l'endemà passat del referèndum, i que es resumia en dos paraules: "per ells".

L'aparell judicial i policial ho va entendre a la perfecció. Qualsevol pot veure en internet com cantaven "per ells" un grup de policies nacionals desplaçats a Catalunya en un dels autobusos que els conduïa. Els defensors del règim el van posar en pràctica en aprovar l'aplicació de l'article 155, suspent l'autonomia de Catalunya, i ara són els jutges i fiscals del Suprem els que actuen.

L'actuació d'aquests jutges i fiscals és tant més necessària quan que els intents anteriors de l'aparell d'Estat de frenar el moviment del poble català que exigeix poder decidir sobre el seu futur han fracassat estrepitosament. Ni la fugida de les grans empreses fora de Catalunya, amenaçant amb el caos econòmic, va poder desanimar a la gent de la seva intenció d'anar a votar, ni la policia a cop de porra va poder impedir que la gent votés l'1 d'octubre, ni la dissolució del parlament català en aplicar el 155 va poder impedir que els partidaris de la independència tornessin a guanyar les eleccions. Sumant els vots a candidatures que no defensen la independència, però sí el dret a decidir, els defensors de la "unitat de la pàtria espanyola" van quedar en minoria.

És per això que ara posen les seves esperances en una sentència "exemplar" del Suprem que serveixi d'escarment no només per als republicans catalans, sinó contra tot aquell que gosi aixecar-se contra el règim de la monarquia. D'aquí les peticions de desenes d'anys de presó, quan en el judici del 23-F (on sí que va haver-hi recursos a les armes, trets, tancs als carrers...) només Milans, Tejero i Armada van rebre condemnes de 30 anys, i la resta va escapar, en la seva majoria, amb condemnes d'uns pocs anys.

El 20 de febrer, Felip VI, en un discurs, els recordava als jutges i fiscals del Suprem la seva responsabilitat, dient que "és inadmissible apel·lar a una suposada democràcia per sobre del dret" i que "sense lleis no pot haver-hi democràcia". Els jutges que s'han negat a acceptar la petició d'algunes defenses que el Borbó atesti en el judici, hauran, sens dubte, pres nota. Per a començar, han assegut en la banqueta a més de mig govern de Catalunya, a la presidenta del Parlament català i als dirigents dels principals moviments independentistes. I si uns altres no estan aquí asseguts no és per falta de voluntat dels magistrats, sinó perquè els seus intents d'aconseguir l'extradició dels acusats escapolits han ensopagat amb la negativa dels tribunals de Bèlgica, Alemanya, Escòcia i Suïssa. Però, de moment, no sembla que les coses els estan sortint molt bé.

Les dificultats de la Fiscalia

Els primers dies del judici semblen indicar que serà bastant difícil demostrar les tesis de la Fiscalia sobre la suposada rebel·lió.

Enfront de les primeres intervencions dels advocats dels acusats, com Andreu Van den Eynde, advocat d'Oriol Junqueras i Raül Romeva, que va assenyalar que es buscava la criminalització dels "drets de dissidència política, d'autodeterminació, de reunió, de manifestació, de representació política", i que va afegir que "existeix una qüestió catalana que s'ha de deixar expressar", els fiscals s'han vist obligats a intervenir, precisament sobre el que menys els interessa parlar, el significat polític del judici.

El fiscal Zaragoza va qualificar els al·legats de les defenses de "libelo acusatori", "com si volguessin assegurar a l'Estat en la banqueta", i va afegir que és una "fal·làcia de colossals dimensions el que no es pugui ser independentista a Espanya". Llavors, per què porten els acusats mesos a la presó i se'ls demanen enormes condemnes, sinó per ser independentistes?. Zaragoza no es va privar de desqualificar als centenars de catedràtics i professors de Dret que van llançar

un manifest desautoritzant les acusacions de la Fiscalia dient que "no són els més prestigiosos del país".

El fiscal Cadena, acorralat per les declaracions dels acusats, va arribar a dir que la Generalitat, de connivència amb Òmnium i ANC, havien propiciat que "muralles humanes es llancesin contra les forces de seguretat de l'Estat" l'1 d'octubre. Alguna cosa que només un cec que no pugui veure el que ha sortit en totes les televisions pot arribar a creure's. Per què es veu obligat a recórrer a semblant absurd? Perquè l'acusació de rebel·lió, que es basa en l'ús de la violència, fa aigües pertot arreu. Els fiscals insisteixen, una vegada i una altra, en el caràcter "violent" de la manifestació del 20 de setembre de 2017 davant la Conselleria d'Hisenda quan la registrava una comitiva judicial amb la guàrdia civil, i ensopaguen, una vegada i una altra, amb els fets: l'acusat Forn va explicar com s'havia format un passadís perquè policies i funcionaris judicials sortissin sense problemes, mentre els manifestants feien comentaris amb la policia, en un ambient festiu.

Després, en l'interrogatori als responsables de ANC i Òmnium, que havien convocat a la gent, va quedar clar que es va tractar de convocatòries pacífiques, crides pacífiques, i que els acusats van cridar a la gent al fet que s'anés a casa, però no volien.

En les primeres cinc sessions del judici, els fiscals no han sabut on trobar els tumults violents que justificarien la rebel·lió. Els acusats han negat sense fissures la violència. Basti amb citar a Romeva: "les úniques armes van ser les de la Guàrdia Civil". Difícil li posen al tribunal l'encàrrec que tenen prefixat de condemnar als acusats. No es veia gens content amb els fiscals al president del Tribunal.

Queden molts testimonis. L'esperança de jutges i fiscals és que siguin més sòlids que els exministres Zoido (que ha dit no saber res d'una actuació policial davant fets suposadament tan greus com una rebel·lió, perquè "decidien els seus subordinats") o Montoro, que intenta desesperadament desmentir les seves pròpies

declaracions que ni un euro de la Generalitat s'havia pogut gastar per a finançar el referèndum.

Tampoc semblen haver tingut, de moment, més sort els fiscals amb els comptes, que són vitals per a sustentar el delictes de malversació. Han presentat com a factures documents que no acreditaven despeses de la Generalitat. Han confós correus electrònics amb referències policials, van confondre la productora Mediapro amb Mediaset... Sense sort amb els comptes, pel cap alt que arribaven els fiscals era a la desobediència.

Un judici que pot tenir moltes conseqüències

El Règim la hi juga en aquesta judici. Si no és capaç de sustentar amb fermesa les acusacions de rebel·lió, pot fins i tot que l'eventual sentència fos anul·lada en instàncies europees, obrint una crisi sense precedents. I no sembla que l'objectiu d'escarmentar al poble català -i a tots els pobles- vagi per bon camí.

Però ja el principi del judici ha revelat el que cap maniobra, decret, sentència podrà evitar: el poder dividit i corrupte de la magistratura, desbordat, tampoc pot contenir la crisi del Règim. Aquest intent guanyar temps recolzant-se en la convivència i divisió que tracten de mantenir els dirigents de les organitzacions obres i democràtiques.

Al començament del judici, davant del Suprem, centenars de ciutadans expressaven el seu rebuig al procediment després d'una pancarta: "decidir no és delictes". Alhora, molts ajuntaments es pronunciaven contra el judici. El de Barcelona es pronunciava per la "defensa dels drets civils amenaçats per l'arbitrarietat de l'Estat espanyol".

Més enllà del possible resultat judicial, una conclusió s'imposa: Com assenyalava Rajoy en la seva declaració davant el Tribunal, no hi ha cap possibilitat d'exercir el dret a decidir dins del marc de la Constitució.

Podran parlar-nos de "estat Federal", de "processos constituents", del que si-

gui, però dins de la Monarquia no cap més que el que hi ha. I qui intenti sortir-se del test xocarà amb jutges i guàrdies civils, amb tot l'aparell del Règim.

L'aparell d'Estat juga a aïllar el problema "català" de la resta de treballadors i pobles. En el moment en què el règim la hi juga, amb un judici-farsa a través del qual busca l'escarment i apuntalar un edifici que fa aigües, donar una resposta que conjumini els objectius de llibertat i fraternitat, que treballi per aixecar un judici il·legítim, és una absoluta necessitat.

La manifestació a Madrid del pròxim dia 16, per la llibertat dels presos catalans, pot significar una fita important a condició que es busqui la unitat amb tots els republicans, amb tots aquells que es reclamen de la democràcia i dels drets.

Per a la immensa majoria del poble de Catalunya, que vol exercir el seu dret a decidir, només hi ha una única sortida per a poder exercir-ho: la República en tot l'Estat. Perquè, malgrat la pancarta exhibida en el Suprem, sota la Monarquia decidir sí que és un delictes.

Nou número d'INFORMACIÓ OBRERA

Editorial: **"Davant la convocatòria d'eleccions generals"**

<http://www.informacionobrero.org/ante-la-convocatoria-de-elecciones/>

Internacional: **Alt a la ingerència contra Veneçuela!**

Moviment Obrer: **Centenars d'ocupacions en perill en Airbus**

Actualitat Política: **Crònica d'un judici franquista**

Pensions: **El Pacte de Toledo ha esclatat**

A més, pàgines dedicades a les mobilitzacions en la sanitat o l'ensenyament universitari, o sobre la situació de la joventut. Articles de tribuna lliure sobre la vaga de tramvies de 1951 o el centenari de la fundació de la III Internacional, i més... informació obrera

Llegeix i difon la premsa obrera!

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta